

És la fe de Maria, és la fe de l'Església, és la nostra fe!

Homilia Missa del Roser – Festa major de Sarrià (Lc 1, 39-47)

1. “Maria se n’anà decididament a la Muntanya”. ¿No ens recorda aquest fet que és la fe la que la posa en camí, en pelegrinatge? En el seu gest hi ha expressada la nostra condició peregrina. Fins me la imagino portant la “petxina” de Sarrià. Posar-se en camí significa viure una dimensió singular, profunda, del temps, aquella que no és reduïble a un mer consum del temps. Ens remet a la necessitat de viure’l en profunditat, la qual cosa significa la recerca d’una relació personal, d’un encontre. Maria va en camí vers la casa de Zacaries i Elisabet. I ella no els porta qualsevol cosa. Els hi porta Jesús! Un gest educador el seu i que ens recorda que l’educació és un camí i que la primera condició fonamental d’una relació educativa és tenir temps per l’altre i donar-li temps, acompanyant-lo en la gratuïtat del propi temps, oferint-li el tresor amagat, la perla preciosa!. Qui té pressa i no és prompte a escoltar, no serà mai un educador. Hi ha doncs, tot un mestratge en la Visitació de Maria.

2. La Verge es posa en camí per a servir i ajudar. És un gest d’autèntica caritat. És, però, el misteri de l’Infant que es porta dintre, la que l’empeny a sortir de casa i anar vers la casa de la seva cosina. Demà hi haurà una presència de Càritas diocesana tot el matí a l’envelat. És una presència que millora la qualitat de la nostra Festa Major i ens convida a no gaudir-ne oblidant els qui ho estan passant tan malament. En la meva carta d’inici de curs parlo de la dimensió de la caritat en la parròquia i del voluntariat que, gràcies a Déu, s’està renovant amb nous oferiments. Lluny de voler burocratitzar l’amor, el servei de la solidaritat, Maria ens és mestra de la gratuïtat, mostrant-nos que la força de l’amor prové del Fill que ha concebut per obra de l’Esperit Sant. Un pare antic, sant Joan Crisòstom, comprenia l’amor als pobres com a litúrgia. Deia: “Cada vegada que veieu un pobre recordeu-vos que sota els vostre ulls teniu un altar”. És de l’Eucaristia d’on brolla tot amor veritablement lliurat, sacrificat, la solidaritat més plena! Aquesta és una irrenunciable convicció dels cristians.

3. “Entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet”. És com si Maria entrés ara a cada una de les nostres cases, posant de manifest com s’estima “la casa”, la família, i com l’Església és família de famílies. Cases on hi ha solitud, necessitat de companyia, famílies on es viu una tribulació, una ruptura, malalts, joves que necessiten ser encoratjats, “Saludà Elisabeth”: ¿no significa aquesta salutació un desig de suscitar el diàleg? La salutació esdevé, de seguida, com hem vist, diàleg de fe i sobre la fe, un diàleg entre les dues mares, i alhora un diàleg dels dos fills que ambdues es porten dintre seu. L’encontre amb Maria fa saltar de goig el fill de Elisabet. Podríem dir que el mou a la dansa, a la joia, a l’alegria plena, en pressentir la presència del Salvador. “Déu fa créixer les persones”: és el títol del darrer llibre del teòleg Josep M. Rovira, des de fa uns anys sarrianec d’adopció.

4. “Feliç tu que has cregut”. Elisabet s’adona de la felicitat que reflecteix el rostre de Maria, una felicitat que eix del seu cor creient i que la farà perseverar fins al peu de la Creu. Cal demanar-li que ens ajudi a fer encomanadissa, i no postissa, aquesta joia de la fe, als nostres infants, adolescents i joves. En la meva carta d’inici de curs parlo de la crisi, i de la necessitat del consegüent “rescat” de valors perduts o en caiguda lliure, que tant afecta el món educatiu. L’educació del desig, dels límits, és fonamental, si volem que superin l’ambient permissiu que els envolta, la hipersaturació d’estímul visual i auditius, la buidor i l’apatia, la incapacitat per a pensar en profunditat. Ens cal iniciar-les en la pràctica de l’atenció plena, del silenci, de la contemplació, ajudant-les a que facin experiència de la bellesa, de l’admiració, de la gratitud, del Misteri que es porten dintre. La fe és alliberadora de tot el que els impedeix acollir l’alegria veritable. El vincle que uneix Maria amb Elisabet, Joan Baptista amb Jesús, explota en la dansa: “*el nen saltà d’entusiasme en les seves entranyes*”. Déu és presència desbordant i entrem en la

“perijoresi” de la comunió trinitària, de la qual els antics pares de l'Església en parlaven amb un verb que a la vegada significa tan “girar junts” com “deixar lloc a l'altre”. Un verb que orienta i il·lumina tot el món relacional.

5. “Maria digué: *La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva*”. Hauríem de dir: “Maria cantà”. Podem afirmar que tota la Bíblia, d'un extrem a l'altra, està com travessada per aquesta exclamació: “La meva força i el meu cant és el Senyor”, i el que Jesús reprotxava precisament als fariseus i als escribes és que llegien la Sagrada Escripura com un decret i no com una partitura. Cal agrair al Concili Vaticà II, del qual dijous farà 50 anys que va obrir-ne les sessions el beat Joan XXIII, que ens donés un ensenyament en aquesta direcció, i que ens hagi ajudat a estimar la Litúrgia, a celebrar-la dignament, a conèixer i estimar la Paraula de Déu i a cercar el diàleg clar i sincer amb la modernitat. El Concili posa de manifest el caràcter personal de la fe cristiana, la fòrmula principal de la qual no diu: “crec alguna cosa”, sinó “crec en Tu”. Us exhorto a viure “**L'Any de la Fe**”, el qual té per pòrtic el **Sínodo** de bisbes sobre la “nova evangelització i transmissió de la fe” que s'inicia demà. Ens ajudarà a descobrir de nou la bellesa de la fe, la seva raonabilitat, els seus continguts, i la seva pràctica completa i íntegra. “*Que es faci en mi segons la teva paraula*”. És la fe de Maria, és la fe de l'Església, és la nostra fe!

Mn.

Manuel Valls